

nansaar, vi nu kommer til, vil tegne sig lyst i Forhold til tidligere Finansaar, og naar den højtærede Finansminister er saa overbevist derom, som han synes at være, skønt han noget tager med den ene Haand, hvad han giver med den anden, vil jeg ikke modsige ham, jeg vil kun sige: des bedre. Herom kan vi ikke faa mere oplyst, end vi allerede har faaet gennem disse Tal. Om vi skulde faa videre Oplysning derom i Finanssaarets Løb, ved jeg ikke.

Men foruden den finansielle Situation, som kan interessere i Øjeblikket, er der endelig Spørgsmaalet om, hvorledes Status er. Derom ved vi slet intet. Finansministeren har intet oplyst derom. Finansministeren har oplyst, at han mener, at Udgiften til de sønderjydske Landsdele og hele Genforeningen vil andrage et Beløb af omkring 300 Mill. Kr. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: 200 à 250 Mill. Kr.). Ministeren er begyndt noget lavere, med 200 Mill. Kr., gik saa op til 250 Mill. Kr., og jeg er saa kulant, at jeg vil gaa op til 300 Mill. Kr., hvoraf allerede er afbetalt 101 Mill. Kr. ved Overtagelse af preussisk Statsgæld og for Statsejendommenes Overdragelse, den Afbetaling, som selve Fredstraktaten paalagde os, og som altsaa er afgjort i December. Disse Udgifter, som jeg regner til 300 Mill. Kr., bliver jo noget skjult, det skal jeg indrømme Finansministeren, paa det almindelige Budget; man kan ikke saaledes skille dem ud, der maa derfor ogsaa være en vis Kulance overfor Udgifterne paa Budgettet af den Grund, at disse Udgifter sniger sig ind i de andre eller kommer ind i dem — jeg skal ikke lægge Vægt paa Ordet „sniger“, jeg mener blot, at man ikke kan se dem. Men hvis man altsaa regner med 300 Mill. Kr., har Finansministeren fuldkommen den Sum til Raadighed, som hertil kræves, thi 145 Mill. Kr. indbragtes ved det Genforeningslaan, som blev stiftet paa noget billigere Vilkaar end det Genforeningslaan, som den højtærede Finansminister i idenværende Finansaar har afsluttet, og dette indbringer en 150 Mill. Kr., godt og vel. Følgelig faar vi op imod 300 Mill. Kr., saa at den højtærede Finansminister har fuld Dækning for dette Beløb.

Men der er endnu indenfor Kassebeholdningen et Beløb, som jeg maa gøre den højtærede Finansminister et Spørgsmaal om. Det er den vestindiske Overdragelsessum. Den er indtil i Fjor paa denne Tid holdt udenfor Kassebeholdning

gen i den Forstand, at den fandtes som et særskilt Beløb dels i Nationalbanken, dels muligvis i en anden Bank — jeg husker det ikke rigtig —, fordi denne anden Bank lige havde hjemført den sidste Halvdel af Summen. Den var, som alle ved, udlaant i England helt og holdent og hjemførtes i to Afdelinger, hver paa 12¹/₂ Mill. Dollars, og det var Landmandsbanken, der her som saa ofte ellers var Staten behjælpelig og tog Pengene hjem. Men Overdragelsessummen, saaledes som den da formede sig, naar Sterling og Dollars var solgte, blev holdt udenfor den almindelige Kassebeholdning, saa at man vidste, hvad det var. Hvor stort et Beløb det blev, kan jeg i Øjeblikket ikke erindre, men det maa være omkring 125 Mill. Kr. Dette Beløb, som vi i 1916 havde ment var 87 Mill. Kr., steg paa Grund af Kursforholdene til noget saadant som 125 Mill. Kr., maaske endda mere, jeg erindrer det ikke nøje, og der er ikke nogen Mulighed for at se det efter. Denne Sum er holdt særskilt af den Grund, at Partierne i Rigsdagen, ikke mindst det Parti, som den højtærede Finansminister tilhører, ønskede det. Baade han og hans Partis højtærede Formand, den højtærede Kirkeminister (J. C. Christensen), har overfor mig i Folketinget Gang paa Gang hævdet, at over denne Sum kunde der ikke raades uden med Rigsdagens Samtykke; og hvad der gjaldt for mig, maa vel ogsaa gælde for den nuværende Finansminister. Jeg var egentlig den eneste her i Rigsdagen, som var af en anden Mening. Selv mit Parti var ikke ganske enig med mig, og hverken det konservative Folkeparti eller Venstre eller Socialdemokratiet var inde paa den Betragtning, som jeg nærede: at denne Sum indgik i Kassebeholdningen, at man maatte forholde sig med den ligesom med andre Summer indenfor Kassebeholdningen, og at man altsaa havde en vis Raadighed over den som Kassebeholdning. Heroverfor blev der sagt mig Gang paa Gang, at det var ikke Rigsdagens Mening, thi denne Sum skulde man kun kunne raade over med Rigsdagens Samtykke. Og man angav to Øjemed, som den ganske særlig skulde tjene, det ene var Genforeningen, det andet Reservefonden. Ikke alene til Reservefondens Restitution, men overhovedet til Opbyggelse af en Reservefond her i Landet maatte denne Overdragelsessum fortrinsvis tjene — og saa til andre Øjemed; man tænkte meget paa kulturelle Formaal, som man kunde blive enig om. Derfor maa jeg mene, at